

COLECȚIA POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

208

PREȚUL 1 LEU

I. MÎNZATU – GH. SĂSĂRMAN

CATASTROFA MEZONICĂ

*

ION MÎNZATU — GHEORGHE SĂSĂRMAN

Catastrofa mezonică

★

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"

EDITATĂ DE REVISTA

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

Anul IX — Nr. 208 — 15 iulie 1963

Prezențe romînești peste hotare

Editura pariziană Éditeurs français réunis *a publicat de curînd romanul lui Sergiu Fărcășan* „O iubire din anul 41 042“.

La rubrica „Plăcerea de a citi“, ziarul „Libération" *publică o prezentare din care cităm :*

„Anticipație îndrăzneață, acțiune trepidantă învăluită în întregime de un fermecător umor și de o surîzătoare poezie.

Autorul ne dă un tablou al societății umane ajunse la un grad înalt de dezvoltare ; planetele sînt transportate în alte sisteme solare ; din razele de lumină pot fi obținute alimente ; se fac experiențe pentru legătura directă de la creier la creier... Omul, eliberat de graba de a trăi (e vorba de faptul că media vîrstei omenești s-a prelungit pînă la 400 de ani — nota ns.), se consacră cu pasiune unor activități multiple. Iubirea își regăsește grația și prospețimea într-o expresie nouă și plină de fantezie.

La sfîrșitul romanului, splendida imagine a unei fabuloase expediții interplanetare în infinitul galaxiilor încoronează această iubire a anului 41 042.

Autorul, Sergiu Fărcășan, este romîn, născut în 1924. Genul științifico-fantastic este unul dintre aspectele multilatcralității sale. «O iubire din anul 41 042» a fost tradus în mai multe limbi.“

Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Desen: CORNELIU BÎRSAN

ION MÎNZATU – GHEORGHE SĂSĂRMAN

Catastrofa mezonică

Prolog

Pămînt drag...

Încă nu te văd. Undeva, în cîmpul optic al telescoapelor noastre reprezinţi un punct imperceptibil. Singur părintele tău, Soarele, mică pată gălbuie, luceşte trist şi îndepărtat, ca o amintire. Acolo, sub mîngîierea aspră a ploii lui de foc, îţi porţi cuminte vălul de-a lungul zilelor anului, mereu acelaşi de mii de milenii. Încă nu te văd... Aş putea crede că nu mai exişti.

Şi totuşi...

Norii tăi albi, cerul cu stelele, ziua senină şi caldă... Munţii semeţi cu turlele lor sclipitoare de gheaţă, dealurile bogate, galbenul mănos al cîmpiilor.

Verdele crud al primăverii — luncile vesele, verdele negru al brazilor, legănaţi de vînt. Apele repezi, oceanele măturate de valuri!... Oceanele măturate de valuri...

Pămînt drag...

Pe coastele tale meridiane, oamenii, părinţii mei, şi-au frămîntat anii de vise. În leagănul tău cioplit cu securea s-au alăptat îndrăznelile noastre şi setea de viaţă.

Dorul murmură în tăceri siderale, fremătat. Mocnit în ascuns, licăreşte pe sub pleoape furate de somn.

Dor de zîmbetele voastre senine, de ochii deschişi. Dor de bucuria năvalnică, nestăpînită, a revederii, de atingerea duioasă a palmei.

Pămînt drag...

Oamenii tăi ne aşteaptă cu inimi bătînde. Cerul tău ne cheamă, casele tale ne-mbie. Portocalii îşi fierb în taină licoarea să ne îmbete cu aromele lor. Strugurii umezi, merele aurii, ananaşii zemoşi îşi gătesc în tăcere podoabele. Florile blînde îşi umplu cu picuri de rouă petalele.

Vom sosi. Da, vom sosi şi atunci ochii şi buzele se vor căuta. Vom reveni, brăzdînd cerul, dintr-o lungă şi nemai-

călcată cărare. Ne vom spune atunci vorbe ciudate şi repezi, gîtuite şi fără vreo noimă. Ne aşteptaţi... Iar noi vă vom spune poveşti adevărate. Şi eu vă voi spune o poveste aflată departe, departe...

Dor...

Stau singur şi încerc să-mi înviu aceşti ultimi trei ani, lungi cît o viaţă. Stau singur, cu fruntea în palme, şi în faţa mea zace o carte. Tovarăşii mei au alte treburi acum. Ei calculează, prelucrează, comandă sau se odihnesc. Eu stau singur aici, cu o carte în faţă şi încerc să-mi adun gîndurile prea călătoare. E linişte. E liniştea de gheaţă a nemărginirii. O linişte de cupole amuţite pe veci.

Trei ani...

Pe ecranul exterior se rotesc imperceptibil ciorchini de stele. Fire fosforescente de praf în noaptea eternă şi mută.

Încet, încet, în urma noastră, Ahernar * îşi potoleşte ciudatul albastru al razelor, iar negura interastrală cască abisuri în care se pierde o lume abia părăsită.

Timp de trei ani am fost spectatorii unei desfăşurări halucinante, înfăptuire nebănuită a unei lumi cum n-am întîlnit încă în nici unul din lungile noastre drumuri. Cum aş putea să v-o descriu ?

Cînd am făcut primul pas pe acel tărîm necunoscut, pe care locuitorii lui l-au botezat „Zaa“, adică „Pulbere de lumină“, albastrul m-a vrăjit. Albastrul nu era numai al cerului lipsit de stele. El izvora de pretutindeni într-o lumină rece, stranie şi fără umbră. Ne-am oprit uluiţi şi am privit în jur. Totul părea îndepărtat şi ireal, ca un tablou panoramic pictat de o mînă ilustră, în care albastrul acesta îşi împărţea domnia cu auriul nisipului. Încremenit şi neted...

Apoi au apărut oamenii...

Da, erau oameni. De-un fel cu mine şi cu atîţia alţii, oameni puternici şi zvelţi, cu mers elegant şi elastic. Oameni frumoşi, cu ten albăstriu, cu reflexe metalice, cu părul alb-argintiu, mătăsos. Pătrunzători şi adînci, ochii lor mari, depărtaţi, erau luminoşi, poate prea luminoşi.

I-am auzit vorbind, şi vocea lor de o muzicalitate răscolitoare îmi amintea de lieduri şi canţonete, de sonate şi valsuri... Era o armonie mereu schimbătoare. Şi cu toate că nu înţelegeam nici un cuvînt, aveam sentimentul bizar

* Ahernar — steaua albastră alfa din Eridan, aflată la aproximativ 43 de ani-lumină de Pămînt (n.a.).

că pricep ceea ce vor să ne spună. Mai apoi, după ce am deprins folosirea acestei glăsuitoare muzici, m-am convins că nu mă înșelasem: între noțiuni și haina lor sonoră exista o potrivire desăvîrșită.

Am înțeles că e aproape imposibil să alcătuim un dicționar; tovarășii mei au fost de aceeași părere. Ar fi fost mai

foarte greu să încerc ceea ce la noi se cheamă o traducere. Mă încumet, totuși, să o fac. Nu dintr-un exces de zel profesional. Motivul strădaniei mele este cu totul altul...

A trecut o vreme și ne-am obișnuit cu ciudățeniile acelei lumi. Am străbătut în lung și în lat planeta Zaa, i-am cunoscut locuitorii, le-am pătruns viața. Nu mă mai

impresionau în lumea aceea albastră nici dispariţia luminii astrale şi nici a umbrei, nici ochii minunaţi ai oamenilor şi nici tulburătoarea dezvoltare a civilizaţiei lor.

Zaa e o lume a împlinirilor. Oamenii albaştri au îmbrăţişat-o într-un ocean luminos, ferind-o de atingerea ucigătoare a razelor împrăştiate de Ahernar. Ocean luminos veşnic, omniprezent şi lipsit de umbră. Totul pluteşte în acest ocean ; obiectele îşi deformează proporţiile, pierzîndu-şi contrastele fireşti nouă. Pentru ochii noştri neadaptaţi, profunzimea spaţiului era mult diminuată. La început ne orientam cu greu.

Zaa e o nemărginită lume albastră. Pe întinderile ei munca neistovită a oamenilor a creat o armonie vie, un echilibru dinamic şi perfect. Primăvara e veşnică pe tărîmul acela şi totuşi e alta mereu. Primăvara e veşnică şi minunată ca sufletele oamenilor. Natura s-a supus înfrîntă. Vîntul şi ploaia, norii, furtuna şi ceaţa se mişcă sau stau, există sau nu, la porunca puternicilor stăpîni înţelepţi.

Zaa e universul plantelor roşii. Întregul regn, de la cel mai mic pînă la cele uriaşe, exemplarele îmbracă o nesfîrşită gamă de culori, dar niciodată verde sau albastru. Pădurile seamănă cu coloniile noastre de corali şi, dacă n-ar fi fost aerul, m-aş fi crezut pe fundul unei mări tropicale. Lipsea doar liniştea adîncurilor şi apăsarea lichidă a apei.

Zaa e paradisul florilor albe.

Animalele trăiesc numai în ape. Şi apele asigură oamenilor toate substanţele necesare vieţii.

Oraşe n-am întîlnit. Locuinţele oamenilor sînt presărate pe întreaga planetă. Clădirile reprezentative sînt puţine şi izolate. Dar oamenii sînt mereu împreună, căci îi leagă mii de fire nevăzute. Viaţa lor fremătătoare îi poartă de pe o coordonată pe alta, în intersecţii neîncetate de năzuinţe mereu cutreierătoare pe întinderile lumii.

N-am întîlnit nici drumuri. Căile oamenilor se întretaie doar în văzduh. Jos domneşte pacea. O pace fără magistrale, fără trafic, fără circuite, fără sisteme de semnalizare. O pace întreruptă doar din loc în loc de întinderi aurii, aşternute cu nisip.

Zaa e o lume fără ruine. Da, da, fără ruine...

*

Am explorat minunata împărăţie subacvatică, am cutreierat întinderile cîmpiilor, am trecut piscurile roase ale

munţilor. Am legat prietenii, am vizitat construcţiile şi am admirat linia lor simplă, mereu neaşteptată. N-am văzut două care să se asemene. Dar toate sînt, la un loc, expresia unitară a arhitecturii unei aceleiaşi epoci.

Absenţa ruinelor m-a uluit.

— Voi n-aveţi ruine?

— Ruine ? !...

— Voi n-aveţi istorie?

Mi-au povestit scurta lor istorie. Pieptişă, dar dreaptă, fără clase, fără războaie şi fără umilinţe.

— Dar înainte?

— Cum înainte ? !

— Înainte de asta... Înainte de a ajunge pînă aici. Voi n-aţi avut alte epoci? Nu sînteţi rodul muncii milenare şi al evoluţiei? Al neîmpăcatei lupte dintre nou şi vechi? Voi n-aveţi strămoşi? N-aţi pornit de nicăieri? Aţi fost aşa dintotdeauna, pe două picioare? Cu mîini delicate? Cu zîmbetul ochilor? Cu scînteia ideii? Voi n-aveţi un „înainte“ ?

— Înainte a fost catastrofa...

— Ce catastrofă?

— Voi nu ştiţi...

— Dar vreau să ştiu!

— Vezi, a zîmbit încurcat, nici eu nu prea ştiu...

Am tăcut. Oare Zaa să n-aibă nici un trecut? E o lume clădită de om anume pentru fericire?

Cîndva, la început, oamenii de pe Pămînt credeau în miracole...

— Ştii, noi avem muzeul... Du-te acolo, poate că afli.

Cîndva, oamenii de pe Pămînt credeau în puterea miracolelor.

M-am dus la muzeu. Am străbătut sălile lui cu nedumerirea pe buze şi sub pleoape. Am străbătut sălile lacom, cu mintea flămîndă.

Într-una din ele am găsit un manuscris. Era ceea ce noi, pămîntenii, numim roman. Se intitula „Catastrofa mezonică“. Titlul acesta mi-a stîrnit, dintr-o dată, curiozitatea. Era un exemplar unic, de preţ. Doream să ştiu despre ce e vorba şi aş fi vrut să-l citesc. Pînă la urmă am obţinut permisiunea de a fotocopia manuscrisul. Acum am copia în faţă...

*

Am tradus întregul roman. Poate n-am reușit să redau farmecul și melodia limbii. Dar m-am străduit să-i păstrez conținutul.

L-am tradus pentru voi, oamenii din îndepărtata mea lume. L-am tradus pentru bunici și pentru nepoți, pentru cei dornici să cunoască lumi noi, pentru toți făurarii de visuri și aripi.

L-am tradus pentru tine...

1. Printre talazuri

Oceanul părea un nesfîrșit pustiu, cu dunele mișcătoare ale valurilor. Valurile se legănau, grave, își umflau spuma crestelor și se ciocneau cu zgomot, însumîndu-și forța. Apa verzuie se zbătea într-un fior rece.

Trupul, îmbrăcat în costumul portocaliu de astronaut, era al lui Tet Vaarh. Trupul lui Tet Vaarh plutea pe coamele lichide, apoi cădea în adînc, de unde un alt val îl smulgea iar. Trupul sălta pe valuri într-un dans nefiresc și dur. De departe era o picătură de sînge în imensitatea oceanului. Privit de aproape, portocaliul costumului părea neverosimil de aprins.

Cînd Tet deschise ochii, zări cerul încețoșat și multă vreme nu înțelese prea bine ce vede. Într-un tîrziu hotărî că acela trebuie să fie într-adevăr cerul și începu să deslușească întîi lin, apoi tot mai lămurit zgomotul înăbușit al valurilor. Închise ochii.

Nu-și dădea seama, dar cîntul acesta aspru îi deștepta undeva, într-un colț al minții, imaginea copilăriei, cu casa lor de pe malul mării, cu nopțile fermecate de ritmul surd al apelor. Nopți minunate cu somnul care venea blînd pe pleoape, făcîndu-și culcuș cald pînă în dimineață...

Cînd deschise ochii pentru a doua oară văzu din nou cerul și auzi valurile. Apoi privi în jur și se pomeni singur în mijlocul lor.

Pricepu că s-a întîmplat ceva deosebit și cînd, într-un gest obișnuit, își duse mîna la frunte, degetele i se loviră de peretele transparent al calotei. Abia atunci observă portocaliul costumului. Dar nu luă în seamă că, scoțînd mîna din apă, mîneca i se umflase brusc.

Își aminti de pregătirile pentru lansare. Mai întîi ajunul cu despărțirile, apoi zborul peste ocean, insula cu

rampa de lansare și silueta avîntată a astronavei. Îl fulgeră amintirea exploziei....

Încotro o fi insula?

De jur împrejur crestele înspumate ale talazurilor îi acopereau orizontul.

— De-aș putea să mă înalț puțin...

Ajuns în coama unui val Tet lovi apa cu tălpile și cu palmele, încercînd să se salte. Spre uimirea lui, corpul i se înălță ciudat, gata să iasă din valuri. Uluit, uită să privească în jur și, în căderea lină, se scufundă. Nu, forța nu putuse să-i crească așa, dintr-o dată.

— Gravitația!... Sînt aproape imponderabil!

Bănuia, ba nu, știa precis că ceva se petrecuse cu cîmpul gravitațional. Ce anume, încă nu-și putea explica. Se săltă din nou peste valuri și privi pînă departe.

Nicăieri nu se vedea țărmul. Greoaie, valurile se rostogoleau monoton, cît cuprindea cu ochii. Peste tot același albastru verzui, obsedant și sinistru.

Era singur...

Emoția despărțirii îl stăpînea încă. Sute de mii de oameni îi conduseseră spre rachetodrom... Zîmbetele tuturora... Îmbrățișarea dătătoare de puteri a mamei... Privirea ei plină de fericită emoție... Fluturarea eșarfelor... Entuziasmul plecării. Și insula. Insula aceea minunată, insula lansărilor spre lumi necunoscute... Singuratică, în mijlocul oceanului, ea era nodul de la care porneau firele vii ale cutezătoarelor expediții astrale. Era ultima strîngere de mînă a planetei înainte de plecare.

Amintirile îi năvăleau în minte, una după alta...

Cînd toți s-au retras în clădirea joasă a stației de comandă și pe platou au rămas numai ei, cei zece oameni în costume portocalii, lui Tet i se păru că omenirea se făcuse mai mică. Lur Glaar, conducătorul expediției, i-a îmbrățișat pe toți cu privirea. Plecau în cea mai grea luptă la care visaseră oamenii vreodată. Și Tet ar fi vrut să poată citi gîndurile acestor oameni puternici. Își plimbă ochii de la unul la celălalt. Îi cunoștea bine. Participase împreună cu ei și cu alții la construirea taberelor de pe planetele învecinate.

Ochii lui Tet rămaseră ațintiți pe chipul Undei.

Unda Ohoori... Nume drag, rostit de atîtea ori în tăcerea nopților... Chip gingaș, privit pe ascuns...

— Unda...

Tet oftă. Era singur printre talazuri și gîndurilor nu le mai putea fi stăpîn.

Apa oceanului avea o ciudată luminozitate. Acum își dădea seama că lucrul acesta îl neliniștise chiar de la început. Privi dozimetrul. Radioactivitatea era normală. De data aceasta observă însă că, în timp ce își ridicase brațul, mîneca i se umflase neobișnuit de mult. Iși aruncă ochii pe cadranul completului exterior: presiunea atmosferică scăzuse de aproape cinci ori!

Nu mai înțelegea nimic. Căută să-și învie gîndurile, ultimele gînduri dinaintea exploziei...

Se îndreptau spre rampă, cu calotele fixate. Da... Cel ajuns primul, nu-și mai amintea cine era, făcuse deja cîțiva pași pe scară. În clipa aceea insula s-a zguduit, ca prinsă de un cutremur. Un zgomot asurzitor răbufni din toate părțile. Simțise un șoc puternic și...

Atît. Își pierduse cunoștința și restul nu și-l mai amintea. Apoi s-a trezit în ocean...

Își închipuia că erau probabil căutați. Omenirea aflase cu siguranță de explozie și trebuia să întreprindă acțiuni de salvare. Prea era izolată insula aceea... Mai există oare, sau s-a scufundat?

Rarefierea aerului din jurul său începu să-l îngrijoreze. Ce se întîmpla cu atmosfera? Mai avea rezerve proprii de aer numai pentru cîteva ore. Se înfioră. Va veni clipa cînd ultima rezervă se va epuiza. Și dacă pînă atunci atmosfera nu-și va reveni la normal?

Singur nu va putea înfrunta vitregia. Îi va căuta pe ceilalți. Da, trebuie să fie și ei pe undeva pe aproape. Azvîrliți în ocean de explozie. Trebuie să-i găsească. Să găsească insula. Nu putea să dispară totul...

Dar dacă?...

Trebuie să caute! Micșorarea inexplicabilă a gravitației îl ajuta. Aluneca foarte ușor, înaintînd cu repeziciune. Păcat că n-are după ce să se orienteze. Dar se va descurca și așa. Desigur, o să-l caute și ceilalți. Dacă s-au trezit.

Dacă s-au trezit...

Unda!

Unda să nu se trezească?! Unda să piară?! Nu, e cu neputință! O va căuta, o va căuta de-ar trebui să străbată în înot tot oceanul. Trebuie să o găsească... Să-i spună ceea ce n-a îndrăznit niciodată:

„Vezi, te știu de cînd eram amîndoi de o șchioapă... Cu tine mi-am legat primele slove așternute pe hîrtie. Îm-

preună am crescut printre copaci și case și în sufletul nostru, al amîndurora. Împreună am cules florile cîmpului și mierea cuvintelor scrise. Am urzit visuri din raze albastre. Și visurile se împlinesc..."

Un val neașteptat se năpusti asupra-i și Tet se pomeni în adînc. Cu cîteva mișcări energice, reveni la suprafață. Se săltă pe creasta unui talaz și, îndîrjit, se azvîrli înainte...

„Cînd ni s-au despărțit drumurile și am plecat amîndoi în viață, dornici și însetați, nu bănuiam că fiecare gînd al meu viitor pe tine te va căuta. Dar zilele ce au urmat, nenumărate, m-au întrebat mereu de tine. Iar versurile mele, strîmbe și tremurate, pentru tine erau. Ți-aș fi clădit, piatră cu piatră, palate trainice. Ți-aș fi pus în palmă toată vlaga frunții mele. Te îmbrăcam cu mîngîieri, desenate în aer cu închipuirea. Te așteptam..."

Creasta unui val i se sparse în calotă și îl orbi.

— Degeaba loviți, murmură Tet, tot eu sînt mai tare !...

Zîmbitor, chipul Undei îi stăruia în minte, răscolindu-l.

„Drumurile, bunele, încăpățînatele, iar ni s-au întîlnit. Tu nu mai erai copila zburdalnică de altădată. Nu-ți mai plimbai privirea săltăreață peste toate cele. Ochii îți erau mai adînci și mai arzători. Erai altfel. Și, privindu-ți trupul împlinit, iubirea mi s-a umplut de o sfială nouă.

Nu ți-am pomenit niciodată zilele scurte ale nevinovăției și nici pe cele lungi ale așteptării. Veselia ta senină și nesilită mă copleșea. Tu erai prima bucurie a tuturora și a mea și nu aș fi îndrăznit să te întunec.

Dar nopțile erau numai ale mele. Te visam mereu. In visele mele copilăria se amesteca straniu și plăcut cu prezentul și viitorul. Visele erau colorate și lungi, dar pînă în zori le uitam.

Mă grăbeam să încep o nouă zi, să te pot vedea, vie și reală, să-ți pot admira pe furiș mișcările repezi și elegante, și munca".

Se opri. Ce căuta ? Uitase totul. Fulgerător, gîndul eșecului îi străbătu mintea.

„Expediția noastră... Trebuia să plecăm împreună spre lumea stelelor galbene. Trebuia să plecăm departe și poate că n-ai fi aflat niciodată gîndurile acestea..."

Tet înainta ușor printre valuri. Nu simțea de loc oboseala. Știa că undeva îl așteaptă o făptură firavă care luptă singură, poate cu ultimele clipe de viață.

Înota repede şi, din cînd în cînd, se ridica să privească în jur. Era mereu pustiu...

*

Undeva sclipeşte un punct. Undeva, departe, se zăreşte o pată sîngerie. Nemişcată.

Tet îşi înzeceşte efortul. Acolo e un om! Trupul lui Tet saltă peste valuri, aproape că zboară. Valurile nu încetează să-l lovească, clătinîndu-l, ameţindu-l. Tet Vaarh înoată, mereu înainte.

Acolo e un om! Poate chiar Unda! Repede! mai repede!...

Valurile îl lovesc înrăite. Norii se adună pe cer, negri, amenințători. Valurile biciuiesc fără milă. Brațele dor. Ochii se înfundă în orbite. Pleoapele grele abia se mai ridică.

Tet înaintează greu, tot mai greu. Ar sta puțin, să-şi tragă răsuflarea. Dar acolo e un om! Poate chiar Unda!

Oceanul e un monstru cu mii de tentacule oarbe, care-l plesnesc, ude şi reci, furioase. Norii au acoperit de tot ceața cerului. Vîntul stîrnit împroaşcă cu stropi înghețați.

Mai e puțin, încă puțin...

Oasele grele abia mai ascultă de muşchi. Muşchii crispați abia mai ascultă de nervi. Şi nervii, aproape sleiți, se supun tot mai greu creierului. Trebuie!

Mai e puțin...

Omul e țeapăn. Pluteşte cu fața în sus, în voia valurilor. Acum e aproape. E tot mai aproape. Şi-i nemişcat. Un fior rece se ridică prin sînge. A ajuns.

Nu e Unda... E Tagdol, secundul.

Stă nemişcat, cu pleoapele lăsate. Pluteşte în valurile frămîntate. Apa e obscur luminată şi cerul e negru. Ireal.

Tet îl scutură. Îi ia pulsul. Mai bate. Pe buze are pete de sînge.

— Tagdol!...

Strigăt de speranță. N-aude. Îl scutură iar. Pleoapele se deschid încet. Ochii zîmbesc trist. Buzele murmură:

— S-a sfîrşit... Rampa a explodat... Şi racheta... Iar eu...

— Nu!... Nu!... Tagdol, mă recunoşti? Sînt eu, Tet! O să-i căutăm şi pe ceilalți. O să căutăm insula... Vino!...

— Degeaba... Eu nu mai sînt...

— Nu! Nu se poate!... Tagdol!

Strigăt dureros... Un fior. Pe frunte se sapă o cută.

— Pietrele au fost primele plante... Lăsați-mă... Astronava... Vreau să zbor...

Aiurează. Ochii se deschid cu luciri stranii. Vorbele capătă înțelesuri neașteptate.

— Lumina, Tet, lumina... aceea ciudată... Fulgerul... Apoi...

Dar Tet nu-și amintea nici o lumină.

— Ce tot spui, Tagdol?

— Ține... minte, Tet, lumina aceea!... A fost... A fost un...

A tăcut. Ochii se întredeschid încă o dată:

— Ia-mi acum... rezerva de aer... Îți va prinde bine...

— Asta nu!... Te ajut eu să înoți!...

Ochii secundului își înăspriră privirea.

— Îți poruncesc... Desfă-mi calota... Lumina aceea, Tet, lumina... Pe boltă...

S-a stins. Cu ochii deschiși, spre cerul întunecat.

Sîngele buzelor mușcate e sărat. Lacrimile sînt și ele sărate...

Calota se desprinde încet. Aerul șuieră. Pleoapele, calde încă, se lasă, cuminți, sub degete. Fruntea mîngîiată nu mai tresare. Lin, trupul se scufundă. Un ultim val îl mai leagănă. Și Tagdol piere în adîncuri.

Natura s-a dezlănțuit. Bolta e sfîșiată de lumina primului fulger. Prin aerul rarefiat, hohotul tunetului se aude nefiresc de încet și, ca la comandă, întunericul ceresc se sparge în mii de bucăți, brăzdat de sclipiri orbitoare.

Tet Vaarh cuprinde cu ochi împietriți pustietatea necruțătoare a oceanului. Valuri uriașe se înlănțuie haotic în dansuri fantastice. Puteri noi se nasc în trupul lui Tet Vaarh. Puteri încă nebănuite. Iar în inimă îi crește, nestăvilit, încrederea că-i va regăsi pe ceilalți.

Crîncen, un talaz îl izbește, înfruntîndu-i înverșunarea. Dar Tet pornește peste valuri să caute, căci moartea secundului a venit, indiferentă, să-i spună că s-a întîmplat ceva cumplit...

2. Comandantul

Oceanul fierbea...

Lur Glaar înota liniștit, cu mișcări largi, cîntărite. Înainta neabătut, lovind ritmic apa. Chipul său, grav, cu aureola argintie a părului, rămînea nemișcat. Fruntea îi era calmă, netedă, iar privirea fixă urmărea undeva, în troie-

nirea pufoasă a ceții, un punct imaginar. Întreaga lui făptură părea că se află sub puterea tăcută a unui gînd îndelung chibzuit.

Talazurile căpătară o mișcare neobișnuită, dezordonată, clocotitoare. Ai fi zis că o vietate gigantică, adormită pe fundul oceanului, s-a trezit și acum se amuză împroșcînd cerul cu apă. Valurile se ridicau agitate și coborau iar, oprite pe loc. Vîntul răzbătea pînă la fața apei, măturînd-o din cînd în cînd cu cîte o rafală și împrăștiind roiuri de stropi. Pe alocuri zvîcneau din adînc jerbe sclipitoare, care se spărgeau în aer, șuierînde, împrăștiind aburi și spumă.

Lur Glaar ridica din cînd în cînd capul și privea în jur. Cerul se întunecase de tot și pîcla coborîtă deasupra oceanului era slab luminată de fosforescența stranie a apei.

Era convins că tovarășii lui trebuiau să fie undeva pe aproape. După toate probabilitățile, rampa se aflase destul de departe de epicentrul exploziei. Numai așa își putea explica faptul că scăpase cu viață. De aici se putea trage concluzia că fuseseră azvîrliți cu toții pe o porțiune restrînsă a oceanului, într-un același snop. Da, trebuiau să fie și ei undeva pe aproape...

Lur Glaar privi manometrul. Golul de aer din jurul său i se părea de neînțeles. Rezerva de oxigen îi mai ajungea pentru cîteva ore. Trebuia să-și dozeze bine efortul. Își imagina roiul de helicoptere ale expedițiilor de salvare. Dar cum vor sosi dacă nu mai e aer în jur? Poate va reveni atmosfera. Acum însă trebuie să-și caute oamenii. Să-i adune pe toți la un loc! Așa vor fi găsiți mai ușor...

O perdea de vapori și picături de apă țîșniră lîngă el, răsturnîndu-l pe spate. Își reveni repede și descoperi, nu departe de el, un corp întunecat care se contura difuz pe fondul luminos al valurilor și smuls, probabil, din adînc de puternicul curent ascendent. Se apropie cu cîteva mișcări energice tocmai cînd acel corp începuse să-și reia drumul spre abis.

De fapt erau doi oameni. Îmbrățișați. Cu calotele sfărîmate. Încleștare tragică, pecetluită de moarte. Erau doi astronauți. Doi tovarăși. Lur Glaar îi privi încremenit: erau Ucrid și Eshira. Veșnic veselul Ucrid și Eshira, întruchiparea duioșiei...

Abia izbuti să-i mai prindă de brațe, și începu să se scufunde, odată cu ei. Scurt și întîrziat cortegiu funebru.

Coborau lin într-o lume feerică şi îmbătătoare, fără să-şi mai poată spune o vorbă...

Regăsirea fulgerătoare a celor doi tovarăşi îl descumpănise. Pentru o clipă, privirea fixă îi coborî din punctul acela imaginar. Pe fruntea netedă îi tresări o cută uşoară. Obrazul grav i se umplu de unduirea sfîşiată a neputinţei. O clipă... Apoi, cu greu, îşi reveni.

Îi era încă vie în minte imaginea lui Ucrid şi a Eshirei din clipa care precedase explozia. Se ţineau de mînă, zîmbind fericiţi aceluiaşi gînd. Iar acum erau morţi, şi îmbrăţişarea lor îi legase pentru totdeauna. Viaţa nu izbutise s-o facă... Păreau doi eroi coborîţi din legendele străvechi...

Continua să se scufunde odată cu ei în adînc, privindu-le feţele împietrite şi senine. Statui ale iubirii nepieritoare. Zîmbeau şi acum. Sau, poate, numai i se părea. Erau frumoşi. O frumuseţe neînsufleţită, de gheaţă.

Muriseră, desigur, în clipa exploziei, căci rezervele lor de aer rămăseseră neatinse. Muriseră... Lur Glaar fu răscolit de un sentiment nemaitrăit niciodată.

Presiunea apei creştea încet.

Comandantul o simţea zvîcnindu-i în tîmple. Desprinse tuburile de aer, acum de prisos, ale morţilor şi le agăţă la centură. Îi mai privi o dată lung, apoi le dădu drumul. Răspîntie de drumuri care nu se mai întîlnesc niciodată...

Oceanul îl împinse furios la suprafaţă şi îl azvîrli cu putere în sus. Trupul lui încă nu putea fi îngenuncheat pentru jertfă. Se desprinse din apă, învăluit de aburi. Zbură cîteva clipe, apoi căzu în valuri, încet, ca un fulg.

În răstimpul acesta privise în jur, scrutînd depărtarea. Şi făcuse o descoperire ciudată: luminozitatea apei nu era aceeaşi în toate direcţiile. Oceanul părea luminat de un uriaş foc subacvatic. În direcţia aceea lumina era mai puternică şi se stingea apoi, treptat, către partea opusă. Spre lumină, apa era mai agitată, răscolită de valuri şi trombe, despicată de coloane de aburi. Fierbea.

— Un vulcan submarin?!... De necrezut...

Gîndul acesta răscolitor îi răsări ca un răspuns neaşteptat la toate întrebările. Oare la toate?

— Dar gravitaţia? Dar atmosfera?... Cu ele ce se petrece?

Îşi aminti de vulcanii cunoscuţi. Tharh, Zaralbd şi teribilul „Vîrf bîntuit", care străjuieşte ţărmul îndepărtat al Mării Uraganelor. Dar niciodată erupţiile nu fuseseră însoţite de dispariţia cîmpului gravitaţional. Nicicînd presiu-

nea atmosferică nu scăzuse la o asemenea valoare și nici pe o astfel de întindere în timp și spațiu. Și insula... Insula fusese aleasă cu multă chibzuială, departe de orice focar de activitate vulcanică. Da, cu foarte multă chibzuială. Poate că altceva se întîmplase...

*

Înota cu mișcări măsurate. Trebuia să-și dozeze bine efortul. Trebuia să-și găsească tovarășii! Pe cei rămași în viață.

Doi pieriseră. Ucrid și Eshira apucaseră o cale fără întoarcere. Dar mai erau ceilalți șapte! Încă șapte! Unde era Tagdol, unde era Tet, Unda, unde erau ceilalți?!

— Aproape! Undeva pe aproape!... Am să-i găsesc!...

Se îndrepta spre lumină. În direcția aceea trebuia să se fi aflat cîndva insula. Insula pierdută... Insula dispărută...

Lumina era singurul reper. Acolo, pe locul insulei, îi vor căuta expedițiile de salvare. Într-acolo trebuiau să se îndrepte și ceilalți. Era sigur că au descoperit și ei ciudata lumină.

Lumina era verzuie, fosforescentă, rece și calmă. Nu putea fi focul vulcanic. Acela e roșiatic, viu și pîlpîitor. Lumina era tulburătoare și vrăjită ca o vedenie de coșmar. Un coșmar cu ochii deschiși!...

Clocotul oceanului creștea, însoțit de zgomote surde, venite parcă din altă lume. Foșnete sinistre, sîsîituri de reptilă, șuierături oarbe... Și peste toate, urletul răgușit al valurilor flămînde, al valurilor nepotolite...

Chipul morților nu-i dispărea dinaintea ochilor...

Cu luni în urmă, primind misiunea de a conduce astronava, ceruse mai întîi un răgaz de gîndire. După ce a cercetat proiectele de zbor și și-a cunoscut tovarășii, a acceptat. Era conștient de greutățile și primejdiile unei încercări fără precedent. Preluase conștiincios toate îndatoririle de comandant.

Știa de pe atunci că va fi în stare să-și păstreze stăpînirea de sine în cele mai grele situații. Își petrecuse aproape toată viața pe bordul navelor cosmice. Cosmosul însemna pentru el însăși existența. Avea încredere în sine și în tovarășii săi. În mijlocul lor se simțea puternic. Iar stelele îl chemau cu muzica lor, ș iută numai de el.

Sfidător, jocul naturii vrăjmaşe i-a răsfirat încă înainte de plecare. Lucrul acesta n-ar fi putut să-l prevadă. Nici nu l-ar fi putut preveni. Şi totuşi, comandantul simţea că revolta îl gîtuie.

Îl nemulţumea cutezanţa nepedepsită a stihiilor. Îl nemulţumea lupta inegală în care fusese azvîrlit. Îl revolta neputinţa.

Dar nu era neputincios!

Nemulţumirea îi întipărea pe chip un aer de stăpînită îndîrjire. Voia să-şi limpezească mai bine cauza eşecului. Ce dezlănţuire i-a scos din luptă, încă din prima clipă? Ce mînie răbufnită a întunericului sfîşiat se răzbună pentru victoriile oamenilor? De unde vine acest clocot pustiitor? Ce nume poartă moartea care-şi săpase zîmbetul pe ochii larg deschişi ai lui Ucrid şi ai Eshirei?

Coloane de aburi ţîşneau acum din adîncuri zvîrcolitoare, mugind înfundat. De jur împrejur vălul cenuşiu al ceţii îşi încolăcea molatic unduirea. Verzuiul luminos al apei se înteţea, cuprinzînd poalele cerului. Talazuri uriaşe săltau nestrunite, azvîrlind stropi grei în înalturi. Oceanul întreg era un cazan uriaş în care fierbea chiar şi tăcerea. Clocotul rece ale apei părea că umple tot văzduhul.

Lur Glaar cugetă:

— Fierbe... Uite cum fierbe!...

Era şi firesc. Presiunea atmosferică scăzuse mult, iar văpaia dezlănţuită în adîncuri învolbura apele. Pierderea atmosferei se datora, probabil, la rîndul ei, micşorării gravitaţiei. Dar ce legătură putea să existe între explozie, micşorarea gravitaţiei şi focul acela submarin?

— Afurisită treabă!

Şi făcu un gest întărîtat cu capul.

Continua să înainteze neabătut spre lumină. Din cînd în cînd se scufunda uşor şi sălta apoi din valuri, ca o minge. Îşi controla reperul şi pornea apoi mai departe, liniştit, cu mişcări egale şi măsurate.

Pe coama unui val se ivi deodată un peşte. Era mort. Plutea, cu burta colorată în sus. Ochii bulbucaţi îi încremeniseră într-o expresie bizară. Apoi se ivi încă unul. Şi încă unul. O puzderie întreagă. Sute, mii de peşti. Inerţi şi îngheţaţi. Oceanul se umplu de sclipirile lor aurii şi roşietice, de pietre preţioase.

Lur Glaar ridică în palmă un peştişor. Îl privi îndelung. Şi pentru prima dată de cînd se trezise îl fulgeră gîndul propriei sale sorţi.

— Totul piere..., murmură abia desluşit.

Ridică ochii spre cer. Privea undeva, îndărătul norilor, cine ştie unde. Pe faţa nemişcată nu-i trăsări nici un muşchi.

— Totul piere!... repetă el dur.

Brusc, un vîrtej sfîşie ceaţa şi, pentru o clipă, Lur Glaar văzu negrul orb al cerului. Iar pe cer, sclipirea îndepărtată a stelelor...

3. Regăsire

— Trăieşte!

Bucuria ţîşni sonoră, sufocantă. O bucurie pe care Tet Vaarh n-o mai cunoscuse niciodată. O bucurie de speranţe pline, renăscute, copleşitoare...

— Urlaţi, valuri neputincioase! Tunete şi fulgere, dezlănţuiţi-vă!... Urlaţi!... Acum, n-aveţi decît... Unda trăieşte!...

N-ar fi putut spune dacă erau zvîcniturile rare pe care abia le percepea cu vîrful degetelor, transfigurat ca un orb care învaţă să citească, sau dacă erau ritmurile vibrînde ale propriei sale inimi, dar bubuiturile răsunau în timpane, asurzitoare.

— Trăieşte! strigă el, din nou, şi ecoul înfundat al tunetelor îl învălui din înălţimi, scăpărat.

Sub transparenţa nevăzută a calotei, nările Undei se desfăceau tot mai lacome. Răsufla greu, icnind des, şi fruntea i se acoperise cu broboane de sudoare. Buzele, lipsite de sînge, i se uscaseră, întredeschise. Pleoapele îi deveniseră pale, verzui...

Un gînd ocolit cu înverşunare se înfipse brusc în mintea lui Tet:

— Moare!...

Pricepu, dintr-o privire, că rezerva ei de aer se isprăvise. Tremurînd de grabă, îi smulse capătul tubului şi îl cuplă la rezerva sa.

— Nu, Unda nu va muri!...

În mintea devenită înăbuşitor de strîmtă se zbăteau acum toate puhoaiele. Capul chinuit nu-l mai slujea. Într-un vacarm nesfîrşit, vorbele rostite cîndva în şoaptă şi în gînd îi ciocneau, sfîşietoare, fruntea şi tîmplele.

De atîta vreme le adunase, în taină!... Le repetase zile în şir, nopţi întregi îşi făurise visuri dragi, luminoase. Le

purta cu el pretutindeni, ascunse în suflet, și le simțea dogoarea nestinsă a patimii. I le hărăzise ei... Și acum, ea să moară ? !...

Buimăciți, ochii îi urmăreau tremurul încet al manometrului. Presiunea scădea mereu, inexplicabil.

— Scapă aerul !... Costumul Undei...

Examină calota fetei. Era, într-adevăr, fisurată ! Nu mai avea vreme să se gîndească. Viața Undei atîrna de cîteva clipe.

Viața ei...

Frămîntarea îi dispăruse. Uitase parcă, deodată, tot ce ar fi vrut să-i spună. O liniște senină îl învăluia odihnitoare. Singur, un gînd, crescut fără stavili, îi umpluse ființa întreagă :

— Viața Undei !...

Mișcările îi deveniseră fulgerătoare. Desfăcu, grăbit, amîndouă calotele și i-o prinse pe a lui în gulerul metalic al costumului. Degetele îi alunecau sigure, repezi, uimitoare. Într-o frîntură de secundă îi racordă fetei rezerva de aer. Reglă apoi presiunea, agăță la centură calota crăpată și mai verifică o dată etanșeitatea costumului Undei.

Simțea că se sufocă. Degetele devenite slabe nu-l mai ascultau. Ultimul gest fusese chinuitor. O durere ascuțită îi sfîșia pieptul și în zadar încerca să înghită aerul aproape inexistent.

Chipul Undei se însuflețea încet. Viața părea că se scurge prețioasă, dintr-un trup în celălalt, ca într-o transfuzie. Pleoapele i se zbătură ușor. Clipise.

Sub ochii lui Tet dansau puncte și cercuri verzi, violete, fantastice. Firișoare calde de sînge începură să i se prelingă din nas și din gură, podidindu-l. Valurile îl jucau, neputincios, batjocoritoare.

Unda deschise ochii. Tet o văzu și-i zîmbi, aiurit. Nu mai știa dacă totul este aievea sau dacă visează. Numai din cînd în cînd îl fulgera o licărire trează de conștiință, ca o pîlpîire de lumînare care se stinge.

Zărise undeva, în ceață, un punct sclipind roșiatic sub lumina neîntreruptă a uraganului. Punctul devenea tot mai mare, mai clar.

— Vin..., șopti el. Ne-au găsit !...

Probabil zîmbea. O negură colorată și nepătrunsă îi acoperea privirea. Brusc, un val îl smulse de lîngă trupul viu al Undei, și cînd foșnetul spumei se stinse Tet Vaarh nu mai era...

*

În depărtare se zăreau două trupuri portocalii, mișcătoare. Două trupuri săltau pe valuri, ca două boabe sălbatice în crîngul bătut de vînt. Lur Glaar înainta vertiginos, ca o nemaivăzută torpilă însuflețită.

Îl purtau gîndurile, luîndu-i-o înainte. Îl purtau brațele puternice ale unor noi speranțe! Acolo erau tovarășii lui! Prieteni dragi... Strădania biruise în sfîrșit!...

Fulgerele acopereau norii într-o rețea delirantă, fluidă. Capricioasele forme se topeau mereu una într-alta, îmbrăcînd chipuri de vrajă. Lumina vibrîndă, orbitoare scălda deopotrivă cerul și apa, neîntreruptă...

Zbura săltînd din creastă în creastă, asemenea vestitorului înfricoșat al furtunii. Răsturna în cale talazurile, lăsînd în urmă vîrtejuri. Privea ațintit cele două trupuri și, sub ochii lui aprinși, distanța se destrăma pe nesimțite.

Deodată un trup dispăru. Lur Glaar tresări. O bănuială rău prevestitoare îi înteți înflăcărarea. Privi spre cer cu sclipiri mînioase și plesni apa cu latul palmelor. Apoi, cînd ajunse lîngă Unda, îi văzu ochii încă amețiți și brațele desfăcute. Bănuiala i se întări, glacială, sfredelitoare.

Emoția regăsirii îi era umbrită. Unde dispăruse al doilea? Cine era?

Fără să înțeleagă, Unda privea lumina feerică a furtunii. Îl zări pe Lur Glaar și clipi. Îi simțea mîna cuprinzînd-o ușor de degete și mișcă surd din buze. Sunetele îi mureau în gît, înainte de a se naște. Clătină capul și îl lăsă apoi pe spate, resemnată.

Nedumerirea scornea zeci de întrebări fără răspuns în mintea lui Lur Glaar. Ce să facă? Să stea s-o păzească pe Unda pînă ce își va reveni în simțiri? Dar celălalt? Să-l caute pe el? Unde? Cine era? Mai era viu?...

Îl apăsa clipa aceea și nu se putea hotărî. Pentru prima dată își aminti ezitările celor dintîi zboruri... Ani mulți, aducători de uitare.

Unda închise pleoapele și arătă cu mîna în jos. Lur Glaar înțelese.

Se avîntă spre adîncuri. Se scufunda repede, tot mai repede, zvîcnind cu putere din brațe. Simțea în urechi greutatea crescîndă a oceanului, strivitoare. Respira agitat. Undeva, în lumina difuză a apei, o pată prinsese să ia contururi tot mai precise.

Încleștă pumnii cutremurat. Umbra era Tet Vaarh. Era descoperit, și părul încîlcit i se desfăcea în apă. Cu ochii închiși, părea că doarme.

— Al treilea...

Îl prinse de centură și îl trase în sus.

— Poate că nu e totul pierdut! gîndi el.

Îl aducea încet la suprafață, învăluit în mii de bășici sclipitoare.

Ajuns deasupra apei, îi fixă pe cap calota pe care i-o găsise prinsă de centură. Tubul de aer lipsea. Grăbit, îi potrivi una din rezervele pe care le aducea cu el și dădu drumul aerului. Treptat costumul se golea de apă. Sîngele, încă neînchegat, pe care înainte îl spălase apa, începu din nou să-i țîșnească pe nări și pe gură.

Presiunea din costum rămînea scăzută. Lur Glaar bănui că aerul se scurge pe undeva. Decuplă reductorul și reglă presiunea direct de la tub. În costum năvălea acum în valuri incolore aerul prețios, de neînlocuit...

Zadarnic! Nu-l mai putea reîntoarce spre viață. Spre viața care-i fusese atît de scumpă și pentru care luptase din primele ei clipe... Tet se încăpățînă să moară împotriva legilor firii... De ce? Din nou această întrebare îl fulgeră pe Lur Glaar.

Oceanul triumfa. Mai smulsese o jertfă oamenilor și hohotea acum, cu glasul lui de monstru lichid.

Ciclonul devenise înfricoșător. Fosforescența apei pălise, sau cel puțin așa părea. Aerul ionizat răspîndea o lumină de basm, pe care șerpii fulgerelor alunecau, trezind prăvăliri tunătoare. Vacarmul talazurilor se lua la întrecere cu cel cutremurat al aerului, într-un același efort pustiitor.

Tet Vaarh era mort!...

— Al treilea...

Lur Glaar își umezi vîrful însetat al buzelor. Tubul de aer al lui Tet se golise. Sîngele i se închegase pe față, în pete întunecate. Ochii îi rămîneau închiși, pentru totdeauna.

— Al treilea...

Dacă ar mai fi putut vorbi, Tet i-ar fi spus că Tagdol fusese al treilea. Dar el nu mai spunea nimic.

Mînia învolburată pustia sufletul comandantului. O mînie îndurerată și surdă. Revăzu chipurile transfigurate ale primilor doi. Îl îmbrățișă pe Tet. Trupul moale al mortului i se desprinse apoi din mîini și rămase așa, plutind pe ape. Ca o pasăre adormită.

Unda urmărise întreaga scenă, tăcută și sleită de puteri. Știa că făclia stinsă a vieții lui Tet era prețul, dăruit, al propriei sale salvări. Și pricepu, deodată, că sacrificiul lui izvora dintr-o iubire pe care ea nici n-o bănuise. Lur Glaar

îi strînse blînd palma și ochii îi licăriră. Apoi o cuprinse, să o poarte mai departe, mai departe...

— Pot... singură, șopti Unda.

Nu-și mai recunoștea vocea.

— Să mergem, rosti comandantul.

Porniră, încet. În urmă, trupul lui Tet rămase valurilor, care îl legănau, mereu schimbătoare, pe crestele lor.

Unda își revenea acum și înainta tot mai ușor. Lur Glaar își înlocui rezerva de aer golită. Era ultima. Înotau, dîrji, iar cînd talazurile îi azvîrleau, rostogolindu-i, ca pe niște așchii, el o apuca de mînă, s-o ajute. Apoi își reluau calea, neabătuți, în căutare.

Căutau... Îi căutau pe ceilalți cinci despre care nu știau încă nimic. Mai era, oare, vreunul, în viață ?...

Oboseala o cuprindea fără putință de împotrivire. Unda nu observase că rezerva de aer îi era pe sfîrșite. Acum gîfîia. Rămase o clipă în urmă, să-și tragă suflarea. Acul manometrului se mișca imperturbabil spre zero...

Primul gînd fu să-l strige pe Lur Glaar. Șovăia... Nu ! Lur Glaar trebuia să se salveze, el trebuia să supraviețuiască ! Măcar el !...

Sleită, nu mai putea să se miște. Rămase mult în urmă.

— Oare acesta să fie sfîrșitul ?...

Brusc, întunericul i se lăsă pe pleoape și își pierdu cunoștința.

4. Salvați

— Și, totuși, trebuiau să apară !... De ce nu vin ?

Nu putea să-și explice întîrzierea salvatorilor. De la explozie trecuseră deja cîteva ore... Și de nicăieri nici un semnal.

— Afurisită furtună !... Iar atmosfera nu se reface.

Ar fi trebuit să ceară dotarea costumelor cu puternice aparate de emisie-recepție. Utilitatea lor era acum evidentă.

Lur Glaar nu observase că Unda rămăsese în urmă. Constată surprins că nu mai era lîngă el ; mirarea i se transformă în neliniște. Se răsuci în loc și zvîcni din valuri. Din fericire, nu se îndepărtase încă. Dar nemișcarea trupului ei

îl îngrijoră tot mai mult. Strigă de cîteva ori în microfonul căştii şi porni vijelios spre Unda.

Şirul gîndurilor i se destrămase. I s-ar fi părut cumplit să rămînă din nou singur în faţa vîltorilor desfăşurate.

Bănuia ce i se întîmplase Undei şi îi era ciudă că nu şi-a dat seama din timp. Ar fi putut preveni această surpriză neplăcută, care risca să ia o întorsătură primejdioasă.

Unda plutea cu faţa în sus. Ţinea ochii închişi şi răsufla repede, sacadat. Pieptul îi sălta în spasme scurte, gîtuite.

Lur Glaar cuplă la costumul fetei rezerva lui de aer. Încet, respiraţia Undei se linişti. Dar trupul ei, slăbit de o luptă inegală cu moartea, nu-şi mai putea reveni. Ultimul şoc o cufundase într-un somn adînc, cu pleoapele străvezii lăsate grele.

Chibzuise să o ducă cu el mai departe.

— Încotro?... Unde să mergem?

Intui fulgerător că ar fi fost inutil să se mai mişte de acolo. Putea fi sigur că ceilalţi îşi găsiseră moartea în valuri. Cu siguranţă, el şi Unda erau singurii supravieţuitori, căci rezervele tuturor trebuiseră să se fi terminat pînă acum. Chiar dacă, mergînd mai departe, şi-ar fi găsit tovarăşii, trupurile acestora ar fi fost neînsufleţite. Glasurile lor amuţiseră pe veci...

Revelaţia aceasta îl zgudui. Conştiinţa deplină şi rece a singurătăţii lor pe această întindere răscolită de ape îl înfioră. Se vedea cum apără trupul, în care viaţa mai pîlpîia încă, firav, al Undei. Stătea faţă în faţă cu furtuna, acceptîndu-i dîrz provocarea.

Natura dezlănţuită îşi arunca bezmetic cataractele în luptă ca să strivească această firavă făptură care e omul, s-o îngenuncheze. Dar forţei oarbe a naturii omul avea să-i opună raţiunea.

Lur Glaar îşi aduna tăcut gîndurile. Orice mişcare însemna o gură de aer în plus. Minutele le erau acum numărate. Orice risipă de energie ar fi scurtat inutil viaţa ei şi a lui. Salvarea lor era în timp şi în aşteptare. In răbdare...

Mai aveau aer numai pentru o oră. Ultima lor şansă de a mai fi găsiţi. O şansă egală aici ori aiurea...

Privi în jur. Uraganul dezlănţuit prinsese proporţii uriaşe. Apa îi învăluia din toate părţile, amestecată cu lumină, hăr-

țuindu-i neîncetat. Mase enorme de apă erau azvîrlite spre cer, nori de aburi țîșneau din străfunduri, împînzind firmamentul cu o pulbere sclipitoare, lichidă. Talazuri se ridicau peste talazuri, purtîndu-i din înalturi în adînc, lovindu-i fără cruțare. Clocotul infernal al apelor împroșca neguri, așternute pe ochi, năucitoare.

Lur Glaar simțea gheara oboselii cum îi injectează moleșeală în vine. Începuse să-i fie sete și foame, iar pleoapele se deschideau tot mai leneșe, amorțite de vraja de plumb a somnului ademenitor. Capul și-l simțea tot mai greu, gîndurile tot mai topite într-o căldură narcotică. Simțea în tot trupul o toropeală de puf.

— Nu! strigă deodată scrîșnind. N-am să dorm!

N-avea dreptul să adoarmă. Somnul acesta era darul perfid al morții. Somnul ar fi însemnat sfîrșitul...

Trebuia să vegheze! Trebuia să rămînă treaz și să moară, o dată cu ultima suflare împărțită frățește cu Unda.

Își legă centura de centura Undei, să fie sigur că nu se vor pierde în infernul acela fluid și răsturnat. O privi. Chipul ei liniștit era transfigurat de povara somnului istovitor în care zăcea biruită. El îi păzea liniștea somnului. Trebuia să vegheze!...

De teamă să nu adoarmă, născocise felurite meșteșuguri ale minții. Sărea de la un gînd la altul, legîndu-le fără șir, spunea versuri ori număra de-a-ndoaselea.

— Să nu adorm! își repeta cu glas tare. Să nu adorm!...

Plutea, înconjurat de stihii, cu ochii scrutînd profunzimea moale a ceții și repetîndu-și tot mai încet:

— Să nu adorm!...

*

Prin pîcla deasă se conturează aproape, tot mai aproape, o umbră uriașă, pe care fulgerele o umplu de sclipiri mișcătoare. O pată întunecată se deslușește în ceață și luciri scurte îi joacă în scîntei albăstrui pe toată întinderea. Ochii lui Lur se deschid peste măsură de mari.

— Au sosit!... Sîntem salvați!...

Șoapta incandescentă a comandantului abia se aude, înecată de emoție.

— Unda, ascultă-mă, Unda, nu mai dormi! Trezește-te..., tu n-auzi?

Să lupţi victorios cu înverşunarea nefiinţei şi nici să nu-ţi fie dată răsplata bucuriei?... Să-ţi recapeţi nădejdea şi viaţa şi să-i strîngi mîna caldă în somn?...

— Trezeşte-te!...

Ce navă se profilează în lumina oarbă? O vedetă? Un submersibil? Să se apropie!... Dar nu!... Riscă să fie striviţi, ciopîrţiţi de elice... Dar dacă vor trece fără să-i observe?

— Semnalizoarele!

Lur Glaar scoate un glob minuscul şi, răsucindu-i emisferele, îl azvîrle. O flacără vie, roşiatică, inundă, pentru o clipă, tot cerul. Repede, încă unul şi încă unul!...

Corpul greoi al navei saltă în lumina cernută, purtat de valuri. Oare nu i-au văzut? Nu e cu putinţă! Mai aruncă un semnalizor. Globul roşiatic se sparge în ceaţă, împroşcînd scîntei. Se apropie, prudent, trăgînd după sine trupul nemişcat al Undei. Aburii groşi mătură conturul navei, ascunzînd-o privirii. Încet, lucirea metalică a bordajului sclipeşte tot mai viu, tot mai aproape. Din cînd în cînd, pe cer se aprind globuri roşietice, scurte vîlvătăi de lumină.

De ce nu răspund?...

Gîndul iscodeşte nerăbdător, fără răspuns. De ce nu răspund cei de pe bord? Nu-i caută oare pe ei? Sau poate nu mai văd!...

— Ciudat! murmură Lur Glaar, sfîrşit de puteri.

Cuprinse de furie sălbatică, valurile îi izbesc pe amîndoi, apăsîndu-i spre adîncuri. Oceanul parcă simte că prada îi scapă şi vrea s-o înghită de vie... Talazurile îi acoperă, împroşcînd spumă şi aburi, rostogolindu-i.

Luciul metalic al bordajului se desluşeşte aievea. Mai e puţin. Cît să întinzi mîna...

Brusc, un val uriaş se prăvăleşte peste ei, azvîrlindu-i în jos. Privirile speriate se înalţă spre sclipirea rămasă acolo, la suprafaţă, şi, deodată, sub ochii uluiţi ai lui Lur Glaar, în lumina verzuie a apei, se desenează silueta puternică a astronavei.

— Oare visez?!... Să fie chiar Astral-1?!

Nu-şi poate crede ochilor. Acolo, deasupra capului lacom răsturnat, pluteşte giganticul trup care trebuia să-i poarte spre stele.

— Oare visez?!...

De ce doarme Unda? De ce nu-i poate spune ea că e treaz, că încă e treaz?!...

— Poate că...

Se apropie de bord, cu mişcări chinuite. Încet, istovitor de încet, suprafaţa argintie îi trece pe lîngă obraz, ca într-un delir.

Poate că s-au salvat şi alţii. Poate că înăuntru, în cabine, sînt oameni... Speranţa îi înfloreşte în piept şi pe buze, într-un zîmbet.

Caută intrarea. Căutarea, dibuind cu greu, pe pipăite, fiecare palmă, durează un veac.

— Uşa!...

În sfîrşit! Dar uşa e deschisă larg. Valurile pătrund vijelioase în tampon, scăldîndu-l. Uşa e deschisă. Ca la plecare...

— Pe-aici n-a trecut nimeni... Nimeni...

Gîndul trist îi stinge lumina zîmbetului. Imaginea pustietăţii bîntuite de furtună e deprimantă.

O aşază pe Unda în încăperea-tampon şi pătrunde şi el înăuntru, sleit de puteri. E sfîrşit. Abia mai ajunge la buton. Uşile se închid încet, fără zgomot...

Linişte... O linişte adîncă, de mormînt săpat în piatră.

Treptat, pompe nevăzute evacuează apa. În încăpere năvăleşte acum aerul, proaspăt, binecuvîntat. Sînt la adăpost.

Calota Undei se desface greu... Trudit, pe jumătate adormit, Lur Glaar o desprinde şi pe a lui şi se lasă, moale, pe podea.

Îl chinuie setea, foamea şi oboseala. Somnul înşelător îl pîndeşte, ademenindu-l.

Minutele dezinfectării sînt fără sfîrşit. Pumnul uriaş bate moale şi neputincios în uşa neînduratoare. Va mai avea, oare, vlagă să răzbească?...

Minutele sînt lungi...

E ceaţă înăuntru?... Nu... Ceaţa a rămas afară... Şi pe ochii secătuiţi...

Acum uşa se deschide. Lur Glaar se ridică încet, clătinat. Nava se leagănă, în puterea furtunii. Şi trebuie să se ţină, orbeşte, de pereţi. Nu mai are putere să ridice trupul Undei. Îl tîrăşte înăuntru şi uşa se închide în urma lor.

În lumina rece, coridorul pare infinit. Prins cu o mînă de bară, Lur Glaar înaintează încet. Uşa primei cabine se dă în lături, greoaie...

Trupul Undei e de plumb. Nu-l mai poate desprinde de podea. Și trebuie să-l așeze în fotoliu, să-l lege! Trebuie!

Unde a mai auzit cuvîntul acesta?... Trebuie...

Se întinde pe podea... Numai pentru o clipă!... Își adună ultimele forțe... Acum! Încă puțin!... Gata!...

Chingile sînt strînse. Urmează el. Ce lung e drumul pînă la celălalt fotoliu! Și genunchii, și coatele dor, zdrobite!...

Se ridică ușor, ca o fantomă, și se prăbușește în scaunul moale. Se leagă, amorțit, gemînd... Apoi adoarme, cu ochii pironiți pe robinetul din colțul cabinei, și visează un deșert bîntuit de simun. Iar în visul lui moare de sete...

5. Planetoidul

Lui Lur Glaar nu i se mai întîmplase să viseze că moare decît în copilărie. Pe atunci se lupta, uneori, în vis, cu balaurii din poveștile bunicului. Și se trezea apoi cu un sentiment apăsător de regret și înduioșat de propria lui soartă.

Acum, ca și în îndepărtata copilărie, visul morții îl impresionă atît de tare încît se trezi brusc, buimăcit și scăldat în sudoare.

De cum deschise ochii, îl surprinseră ciudata nemișcare a cabinei și setea care continua să-l chinuie. Podeaua nu se mai mișca; încremenise, ușor înclinată.

— S-a liniștit deci... Oceanul o fi calm?

Lur Glaar își desfăcu încet legăturile și porni șovăind spre robinet. Bău mult, cu înghițituri prelungi, rare, pînă ce-și potoli setea. Își udă mîinile, și le trecu apoi peste obraji, peste frunte și tîmple...

Reveni lîngă Unda. Fata respira liniștit, cufundată în același somn binefăcător. Trecuse cu bine peste toate încercările și viața se întorcea acum încet în trupul ei vlăguit.

Ar fi trebuit s-o transporte în salonul de infirmerie și acolo s-o încredințeze medicului cibernetic. Dar nu se simțea în stare s-o poarte nici măcar pînă la ușă. Își simțea toți mușchii contractați dureros. Era epuizat, iar capul îi vîjîia, cuprins de amețeli nelămurite. Privi din nou chipul Undei și, oarecum liniștit în privința ei, se întoarse și părăsi încăperea.

Se îndreptă spre complexul de recondiționare și, timp de aproape un sfert de oră, se supuse unui tratament eficace.

Obişnuita cură de masaj ultrasonic, cîteva duşuri întremătoare, apoi porţia de radiaţii tonice şi o doză bună de aeroioni.

Acum era înviorat şi proaspăt. Se echipă într-un leger complet de bord şi, după ce îşi îndesă în buzunar cîteva tuburi concentrate, porni mestecînd spre cabina în care o lăsase pe Unda.

Fata îşi continua somnul. O desfăcu din fotoliu şi o ridică, grijuliu, în braţe. Trupul ei i se păru acum uşor, de spumă. O purtă pînă la infirmerie şi o instală pe un pat. Îi dezbrăcă costumul portocaliu de cosmonaut şi îi fixă pe corp analizorii şi stimulatorii medicului automat.

Comandă un program de supraveghere şi reanimare. Citi primele diagrame şi se încredinţă că Unda e în afară de orice primejdie. Cuplă apoi dispozitivul de apel şi ieşi din salon...

*

Lur Glaar străbătea cu paşi măsuraţi coridorul principal al astronavei. Materialul poros, elastic al pardoselii îi înăbuşea zgomotul paşilor. Comandantul se îndrepta în linişte spre uşa impunătoare a sălii centrale. Lămpile de gardă, prinse de o parte şi de alta a cadrului, erau stinse, semn că nimeni nu tulbura pacea tablourilor de comandă.

Venise, în sfîrşit, momentul să deschidă această uşă. Tîrziu, dar venise; poate prea tîrziu... Acţionă glisoarele. Lămpile de gardă sclipiră brusc într-o pîlpîire violacee. Pe Lur Glaar îl încercă o uşoară emoţie. Intră în sală şi fu învăluit de lumina albă, uniformă.

Contemplă tăcut sala aceasta, devenită atît de familiară în lunile de pregătire... La vederea fotoliilor goale ale echipajului, ochii i se întunecară. Se apropie domol de scaunul secundului şi, plecîndu-şi capul, îşi rezemă mîinile de spetează.

Ar fi vrut să spună ceva, dar se opri. Nu avea cui... Rămase o clipă cu buzele întredeschise, apoi îşi ridică fruntea şi se îndreptă cu paşi rari, siguri, spre pupitru. Se aşeză în fotoliu şi încremeni aşa, cu privirea aţintită în gol...

Tîrziu, ochii îi coborîră pe tablourile de bord. Calendarul automat arăta 351—H—75—2. Cu alte cuvinte, abia trecuse

miezul nopţii. De la explozie se scurseseră aproape zece ore...

Prima grijă a lui Lur Glaar fu să verifice astronava. La comanda lui, ochiurile de control se aprindeau rubinii, liniştitoare. Totul părea în ordine. Aşadar, astronava rămăsese intactă. Compartimentele răspundeau toate. Motoarele erau în perfectă stare. Rezervoarele de combustibil neatinse...

Răsuflă întrucîtva uşurat...

Se aplecă spre pupitrul de comandă şi i se păru că sala întreagă prinde să se învîrtească cu el. Privi mai atent. Nu, nu se înşelase: ceasornicul astronavei funcţiona!

Murmură cîteva vorbe neînţelese. Ochii îi urmăreau strălucirea verzuie a cifrelor pe cadranul întunecat...

Era uluit! Ceasornicul acesta intra automat în funcţiune numai atunci cînd nava, depăşind pragul celei de-a doua viteze cosmice, părăsea sfera de atracţie a lui Azdiir, planeta natală.

— Nu se poate!... S-o fi defectat...

Acţionă vitezometrul. Micul ecran se aprinse. După cîteva clipe conturul cifrei şapte începu să se desluşească tot mai clar pe fondul albastru.

Aparatele nu puteau să se înşele. Lur Glaar pricepu că astronava se desprinsese de Azdiir şi gonea acum prin Cosmos, pe cine ştie ce traiectorie. O forţă necunoscută o azvîrlise în spaţii ca pe un bolovan, fără ca motoarele să fi acţionat măcar o clipă.

— Cînd s-a putut desprinde?

Nu putea crede acest gînd cutremurător. Totul i se părea absurd şi monstruos, de neînchipuit.

— Dar oceanul?!... Sau poate totul a fost un coşmar!... Să vedem!

Cu o mişcare grăbită, acţionă hubloul. Clipele de aşteptare i se păreau lungi, obositoare. Treptat, prin peretele străveziu prindeau să se desluşească vagi contururi. Uluit, Lur Glaar privi imaginea nemişcată a unui pustiu argintiu, slab luminat de scînteierea miriadelor de stele încremenite pe întinderea nemărginită a bolţii. Pustiul sclipitor înconjura astronava întinzîndu-se pînă în zări, nesfîrşit şi plat. Cerul era negru şi orb, era cerul obişnuit al lungilor peregrinări cosmice.

— Şi totuşi zburăm... O dată cu pustiul acesta din jur!

Închise ochii. În minte îi jucau încă talazurile şi fulgerele. Mai auzea clocotul nepotolit al apelor. Iar afară încremenise pustiul în care astronava rămăsese fixată. Un colţ de lume pe unde nu mai călcase niciodată.

Lur Glaar răsuci butoanele detectoarelor. Fascicule nevăzute prinseră să măture întinderile scînteietoare, pipăindu-le, pătrunzînd în străfunduri, de nestăvilit. Braţe articulate se deplasau, roteau antene minuscule, care captau fluxuri electrice şi magnetice, termice sau gravitaţionale. Pe cadrane oscilau curbe sinuoase, elegante, desenînd într-o limbă abstractă trăsăturile cercetate. Răspunsurile veneau din timp în timp, răspicate şi clare, îmbrăcînd haina discretă a cifrelor şi simbolurilor. Comandantul le repeta în şoaptă, absorbit de gînduri.

— Presiunea atmosferică 0,001 k...

Alte curbe îşi ondulară graţiile:

— Acceleraţia gravitaţiei 0,23 b...

— Densitatea h...

— Densitatea h!... Gheaţă!... Cum?! Astronava este încleştată într-o imensă suprafaţă de gheaţă!?... Asta ce mai e!...

Răspunsurile aparatelor nu-i dădeau răgaz:

— Atmosfera... Gravitaţia... Ceasornicul...

Gîndul i se învîrtea, înnebunit, pe loc.

— Furtuna... Pustiul de gheaţă...

Îl exaspera neputinţa lui de a-şi răspunde.

— Unde sîntem?... Azdiir nu are asemenea oceane de gheaţă!

Frămîntarea i se condensase brusc şi explodă în această întrebare:

— Unde sîntem?

Devenise clar că nu se mai aflau pe Azdiir. Nu-l mai interesa acum ce legătură avea furtuna cu acest deşert de gheaţă. Aproape că nu-l mai interesa nici explozia şi nici cum au ajuns aici. Singurul lucru important era acum să stabilească precis unde se află. Restul, poate mai tîrziu...

Puse în funcţiune cosmograful pilotului-robot. Pe enorma hartă spaţială, care acoperea un perete întreg, se conturară orbitele planetelor sistemului ahernarian din care Azdiir făcea parte. Un punct luminos reprezenta poziţia astronavei.

Se găseau la 100 de raze de Azdiir, în direcţia lui Ahernar, în jurul căruia urmau să se deplaseze pe o orbită eliptică.

Lur Glaar deconectă cosmograful. Parametrii orbitei nu corespundeau cu ai nici unei planete din sistem. Corpul pe care se găseau îi era cu desăvîrşire necunoscut. Să fi brăzdat ei de atîta vreme zona din jurul lui Azdiir şi să nu-l fi văzut încă nimeni?

— Sau, poate, abia s-a născut!... Dar de unde?... Nu sînt oare victima influenţei unui cîmp perturbator? Poate că am plecat de mult de pe Azdiir şi doar psihicul nostru e tulburat de ceva...

Vorbele se destrămară, moale, fără ecou.

Pe cadranele detectoarelor continuau să apară, implacabil, rezultatele explorării: raza, masa, înclinarea axei de rotaţie, viteza unghiulară şi componenţa chimică...

— Apă!... Un planetoid de apă!... Pe jumătate îngheţat... Deci nu e un coşmar! Aici a fost furtuna!

Calm, comandantul se ridică în picioare.

— Cum am ajuns aici? Pe o planetă de apă!... De apă... Cum am zburat, cînd? Nu-mi amintesc să ne fi îmbarcat... Şi apoi, m-am trezit în apă. Eram deja aici!...

Începu să măsoare sala cu paşi apăsaţi.

Toate acestea continuau să-l preocupe. Dar se acomodase cu ciudăţenia situaţiei, la fel cum te-ai obişnui cu un costum croit pe măsură. Chibzuia acum numai la ceea ce avea de făcut. Înţelese, repede, că, în primul rînd, trebuie să intre în legătură cu Azdiir.

Se aşeză din nou în scaun. Cu o mînă decisă acţionă emiţătorul electromagnetic.

Transmitea neîntrerupt semnalele de apel. Minutele treceau în tăcere. Pe ecranele de recepţie dîra luminoasă rămînea dreaptă, fără urmă de oscilaţie. În difuzor domnea liniştea cosmică.

Lur Glaar transmitea neîntrerupt semnalele de apel. Într-un tîrziu, îşi spuse:

— Nu se aude nici un răspuns!... Poate sîntem prea departe... Să nu mă grăbesc...

(Continuare în numărul viitor)

Cititorii au cuvîntul

DRAGĂ COLECȚIE,

Am citit cu multă plăcere romanul lui Jules Verne „Cele cinci sute de milioane ale Begumei". Mi-a plăcut figura doctorului francez François Sarrasin, și îndeosebi aceea a tînărului inginer Marcel Bruckmann. Romanul publicat de dv. nu e numai foarte atractiv; el și demască politica imperialiștilor de genul lui Schultze, care voia să distrugă orașul France-Ville.

Îmi arăt totodată bucuria pe care mi-a pricinuit-o noua victorie a științei și a tehnicii sovietice: recentul zbor cosmic de lungă durată, realizat de Valeri Bîkovski și de prima femeie cosmonaut, Valentina Tereșkova.

În numerele viitoare ale Colecției aș dori să apară mai multe povestiri științifico-fantastice cu teme cosmice.

TĂTAR IOSIF
comuna Rodna Veche, raionul Năsăud, regiunea Cluj

DRAGĂ REDACȚIE,

M-am hotărît din nou să-ți scriu.

În ultimul trimestru de școală au fost organizate două discuții cu teme extrem de interesante: „Am fost vizitați de ființe raționale de pe alte planete?" și „Există viață pe alte planete?" Eu și colegii mei care citim literatură științifico-fantastică am vorbit despre aceste subiecte, servindu-ne de broșurile Colecției. Astfel, de un real ajutor ne-au fost lucrările: „Este locuită planeta Marte?"; „Monstrul"; „Marțianul"; „Întîlnire prin timp"; „Solul Cosmosului" ș.a. Ceilalți colegi au ascultat cu foarte mare interes problemele dezbătute și chiar din acel moment ne-au rugat să le împrumutăm și lor Colecția. Eu personal am adus în clasă cîteva zeci de fascicule dintre cele mai interesante și le-am împărțit, fără însă a uita să îndemn pe noii cititori să se aboneze la Colecție. I-aș sfătui și pe colegii din alte școli să procedeze cum am făcut noi în clasa noastră.

Am citit cu interes romanul lui Jules Verne „Cele cinci sute de milioane ale Begumei" și vă felicit pentru noua prezentare grafică.

HANGANU GABRIELA
clasa a V-a, Școala medie nr. 15 „Elena Sîrbu" București

[...]ul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

CLUB

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

● ● IULIE 1963

41 007